

نصیر اللہ بابر (سمت راست)
میر بلاچ مری

کردند، حمایت کامل کرد. حمایت افغانستان از این شورش قدرتمند، در حالی که پاکستان در حال التیام زخم‌هایی بود که از ورشکستگی نظامی و تجزیه برداشته بود، آخرین زخم را بر پاکستان وارد کرد و پاکستان تصمیم گرفت با حمایت از مقاومت شبه نظامیان در داخل افغانستان به آن پاسخ دهد.

در جولای ۱۹۷۳، بوتو یک «واحد افغان» در وزارت خارجه تأسیس کرد. «سرلشکر نصیرالله بابر»، مشاور بوتو، یک پشتون از ایالت خیبر پختونخوا و رئیس امور افغانستان بود. واحد افغان به مدت چهار سال به طور منظم به ریاست نخست وزیر بوتو تشکیل جلسه داد و رهنمودهای سیاسی ارائه کرد. بازرس پاسبانی کل سرحدی و اطلاعات ارتش برای انجام مأموریت‌های اطلاعاتی در داخل افغانستان بایکدیگر همکاری کردند.

اگرچه پس از این دوره افغانستان به میدان جنگ رقابت ابرقدرت‌ها و درگیری‌های منطقه‌ای تبدیل شد اما این دوره مملو از مداخلات متقابل بازیگران غیردولتی است. جمهوری افغانستان حتی برای تجلیل از جهاد افغانستان در مقابل شوروی موزه‌ای در هرات ایجاد کرد. با این حال، این موزه هیچ اعتباری برای حمایت پاکستان از جهاد به دنبال نداشت. بیشتر رهبران جمهوریخواه و همچنین رهبران عالی‌التربان نیز از مجاهدین سابق بودند.

در حالی که در پاکستان این اجماع به وجود آمد که افراط در جهاد افغانستان فاجعه آمیز است، افغان‌ها آن را فصل قهرمانی تاریخ خود می‌دانند. مشکل واقعی زمانی پدیدار شد که پاکستان در میان جنگ سالاران جهادی نقش محبوب را بازی کرد و زمانی که واکنش‌ها نسبت به افراط و تفریط این جنگ سالاران پدیدار شد، از طالبان حمایت کرد. این طرفداری باعث شد گروه‌های غیرپشتون زیرپرچم اتحاد شمال گرد هم آیند و خود را با هند هماهنگ کردند.